

**KULE
KİTAP**

DİVALEKTİK RÜYALAR

Can Sarıçoban

Kule Kitap©

www.kulekitap.com

kitap@matbumedya.com

0850 304 22 03

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Genel Yayın Yönetmeni: Özgür Türkoğlu

Editör: Dilara Altun

Son Okuma: Dilara Altun

Mizanpaj Tasarım: Seda Taşçı

Kapak Tasarım: Merve Ökten

1. Basım, İstanbul, Ocak 2026

ISBN: 978-625-6086-22-7

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

"Kule Kitap Yayınevi tarafından baskıya hazırlanan eserlerin hukuki sorumluluğu tamamen yazara aittir."

DİYALEKTİK RÜYALAR

Can Sarıçoban

KULE KİTAP YAYINEVİNİN YAYIN ESASLARI

Kule Kitap:

Sağlam yapıları ve uzun ömürleriyle bilinen kuleler gibi üzerinde yükseldiği entelektüel ve sanatsal değerlerle zamanın yıpratıcılığına direnen, geçmiş ile gelecek arasında kurduğu bağla yarınlar zengin bir miras bırakmayı hedefleyen bir yayınevidir.

Klasikten moderne uzanan kültür vadisinde, okuyucularına zihinsel olarak daha yüksek bir bakış açısı ve estetik beğeni kazandıracak fikir ve sanat eserlerini yayımlamayı amaçlar.

İlkeli yayıncılık anlayışıyla, Anayasa'da belirtilen Türkiye Cumhuriyeti'nin temel niteliklerine ve toplumun değerlerine bağlı kalacak, hiçbir ideolojinin veya politik düşüncenin hizmetinde olmayacaktır.

Bünyesine katacağı eserleri seçerken bunların kendinden sonrakilere kılavuzluk edebilecek, ilham verebilecek, içerikleriyle özgün, dil ve anlatımıyla yüksek kalitede olmasına dikkat edecektir.

Ticari kaygılardan ziyade edebî, sanatsal veya bilimsel değere göre toplumun genel yararına uygun, eğitici, bilgilendirici ve estetik değer taşıyan eserlerin seçilmesine özen gösterecektir.

Farklı bakış açlarına, kültürlerle ve dillere yer verecek zengin bir yayın portföyüyle eser çeşitliliğini artırırken bu eserleri ait oldukları kültürde de nitelikleriyle öne çıkmış seçkin eserler arasından seçecektir.

Yayımlayacağı eserlerin her safhasını akademik bir titizlikle takip edecek; dil bilgisi, yazım kuralları, tutarlılık ve anlam bütünlüğü gibi

konularda sıkı bir editoryal süreçten geçmesini sağlarken Türk Dil Kurumunun *Yazım Kılavuzu*'nda belirtilen esaslar çerçevesinde hareket edecektir. (Tarih konulu eserlerde, özellikle Arap harfli kaynaklarla yapılacak çalışmalarla uyumlu olması açısından, özel isimlerin yazımında ait olduğu dildeki yazılışı esas alınacaktır.)

Yazarlardan intihal ve etik ihlali yapmadıklarına dair yazılı beyan alacak, fikrî mülkiyet hakları konusunda hassasiyet gösterecektir.

Her kitabı bir miras olarak yarınlara emanet ederken sıradan kitaplardan ziyade derinlik ve anlam arayan okurlarını entelektüel bir zirve yolculuğuna davet ediyor.

Faydalı olmak dileğiyle...

YAYINEVİNİN NOTU

Kule Kitap olarak edebiyatın; konfor alanlarını sarsan, zihni kıskırtan ve yerleşik düşünce kalıplarını sorgulayan gücüne inanıyoruz. Can Sarıçoban'ın eserleri modern insanın içsel parçalanmışlığını ve ruhsal krizlerini hiçbir sansüre uğratmadan, en çıplak hâliyle masaya yatırmaktadır.

Yazar, metinlerinde toplumun ahlaki kabullerini ve yerleşik etik değerlerini doğrudan hedef alarak okuru uç sınırlarda gezinen bir sorgulamanın içine çekmektedir. Karakterlerin savrulduğu bu karanlık ve kimi zaman provokatif evren; alışlagelmiş normların dışına taşan, huzursuz edici bir yüzleşmeyi de beraberinde getirir. Eserlerdeki felsefi derinlik, modernitenin getirdiği o yıkıcı ve dejenere ruh hâlinin bir yansımasıdır.

Bu bağlamda belirtmek isteriz ki yazarın inşa ettiği bu kurgusal dünyada dile getirilen radikal görüşler, toplumsal değer yargılarını zorlayan eylemler ve tartışmaya açık ahlaki tutumlar, tamamen yazarın özgür iradesiyle şekillenmiştir. Eserlerin içeriğinde yer alan her türlü beyan, fikir ve anlatının doğurabileceği tüm hukuki, fikrî ve etik sorumluluk münhasıran yazara aittir.

Okurlarımıza, bu metinlerin edebî bir kurgu ve bireysel bir felsefi deneyim alanı olduğunu hatırlatarak eserleri bu bilinçle değerlendirmelerini öneriyoruz.

I

Sabaha karşı bilincim açıldığında, yanımda sırtı dönük, yorganı kafasına kadar çekmiş bir ötekinin ağırlığını hissettim. Yastığa dağınık bir hâle gibi yayılmış uzun sarı saçlarını görünce, o ilk idrak anında yine o tanıdık yabancılaşmayı yaşadım. Kendi yatağымda, kendi hayatımda tekinsiz bir misafir gibiydim. Sonra hatırladım. Alacakaranlığın getirdiğı bu anlık, varoluşa dair bir güvensizlik hissi, sanki yavaş yavaş günlük hayatımın tüm çeperlerini kuşatmaya başlamıştı. Camı açıp derin bir nefes almak, içimde bir yangın gibi yer eden o varoluşsal spazmı, o tanıdık bulantıyı dindirmek için serin kış havasını ciğerlerime doldurmak istedim.

Yavaşça yataktan doğrulurken mırıldanışını duydum. Uyurken, sevişirken sergilediğı o hesaplı kadınsılığın yerini, şefkat dilenen korunmasız bir çocuk sureti almıştı sanki. Bu mırıldanıştaki tını, bilincimdeki sisi araladı ve kim olduğundan emin oldum. Bu emin oluş, bilincimde bir netlik sağlasa da ruhumdaki huzursuzluğu dindirmedi. Aklımın bir kısmı hâlâ orada değildi; yeryüzüne fırlatılmışlık denilen o boşlukta asılı kalmıştı.

Salona geçtim, ışıkları açmadım. Gökyüzünün donuk mavi ışığı Boğaz'ın soğuk gri sularına yansıyor; hem hayranlık hem de ürperti uyandıran bir yücelik hissi, huşu veren görüntüyü oluşturuyor ve tüm ferahlığıyla pencerelerden içeriye sızıyordu. Balkonun kapısını aralayıp parmak uçlarıma basarak dışarı çıktım. Bir kartal yuvasından bakıyordum sanki. Yamaçtaki apartmanın altıncı katındaki dairesinden boğaz ve Tarihî Yarımada geçmişlerinin tüm ağırlığıyla ve heybetiyle

bana bakıyor, kendi geçiciliğimi yüzüme vuruyordu. Yavaş ve derin bir nefes daha çekip buz gibi havanın ciğerlerime dolmasına izin verip üşümek; bedensel olarak burada olduğumu kanıtlamak istedim. Güneşin Asya tarafından doğmasına henüz vakit vardı; ufuktaki belli belirsiz turkuaz renk, günün nereden doğacağını işaret ediyordu, dön-günün kayıtsızca devam edeceğini müjdeliyordu.

Balkonun soğuk fayansları üzerinde ne kadar kalmıştım bilmiyorum. İçeri girdiğimde ellerim ve ayaklarım buz kesmişti, bayağı vakit geçirmiş olmalıydım. Yıllardır ne zaman kendimi kaybetsem bu manzaraya dalarak yeniden kendimi bulmaya çalışırdım. Salondaki kanepeye oturup bir süre de camdan izledim dışarıyı. İlk vapur Karaköy İskelesi'nden kalkmış olmalıydı. Sabahın ilk saatlerinin getirdiği tazelik hissi yavaş yavaş sönüyordu. Günün başlayacak oluşu, içimi kaplayan huzursuzluğu yine bana yaklaştırıyordu. Yatağa geri dönmeye karar verdim.

Siyah, beyaz, bazen renkli ve desenli maskeler suratları yarısına kadar kapatmış; kimisi burunları açıkta bırakıyor, kimisi çeneye kadar inmiş. Her biri modernitenin bireyi anonimleştirme projesine pandemiyle birlikte son noktayı koyarcasına, maskesinin ardında bir persona inşa etme gayretindeydi âdeta.

Pandemiye inat büyük bir insan yığını İstiklâl Caddesi'nden üzerine akıyordu. Son yılların demografik değişiminin ardından artan Orta Doğulu turist nüfusun yerini sanki yeniden İstanbullu dedüğimiz o hayalet kitle almaya başlamıştı. Yasaklardan dolayı mıydı bu? Belki de benim algımdaki bir yanılsamaydı. Artık pek de umurumda değildi sanırım. Galatasaray Hamamı'nın sokağından sapıp o tanıdık sokaktan eve doğru yürümeye başladım. İnsan denen varlık, her türlü

distopyaya ne kadar çabuk adapte oluyordu. Savaşa, göçe, biyopolitik denetimlere, değişen rejimlere... Alışkanlık, bilincin en sinsi uyuşturucusu muydu? Alışır gibi görüldükçe bilinçleniyorlardı belki de. Yeni nesil, ana babalarından daha cesur, daha kurnaz diyorlar. Hep öyle olmamış mı zaten? Yok, bu kez daha başkaydı. Dedelerine inat, yakın tarihin büyük anlatılarından ve medya ucubelerinin hakikat ötesi yalanlarından tiksinişlerdi. Kanal kanal gezen ucubeler yitirmişti inandırıcılıklarını. Simülasyon evreninin de dibi görüldükten sonra sanalın doyunluğuna ulaşp yeniden hakikate, gerçek olana, dokunulabilir olana kaçma arzusu başlamıştı belki de. Kafamda bin bir farklı düşünce uçuşurken yolu uzattığımı fark ettim. Cihangir yokuşundaki tarihî camiye kadar yürümüşüm. Ayaklarım beni yine buranın bahçesine, o güzel Boğaz manzarasına götürmüş. Balkonumla aşağı yukarı aynı görüş alanına sahip. Şu an oturduğum eve taşınmadan önce, hiç kimse iken, nefes almak için geldiğim yer işte tam olarak bu bahçeydi. Tarihî Yarımada'ya, Salacak'a, Kadıköy'e kadar uzanan kara parçasına bakar; sevdiğim kadın için Tanrı'ya dua ederdim. O zamanlar Kierkegaard'ın dini evresinde debelenen ilkel ruhum ne kadar da güçsüz, ne kadar da acizdi. İçimdeki endişeler, korkular, titremeler hiç bitmezdi. Panik hâldeydim, hayatın elimden kayıp gittiğine dair bir tür haykırış vardı ruhumda.

Yıllar sonra onunla birlikte olmayı başardığımda içimdeki tatmin duygusu bir başkaydı. Tüm çekilen ıstıraplara değmişti. İşte burada, yanımdaydı. Benimdi artık. İşleri yoluna koymayı başarmıştım. Asla ayrılmıyorduk birbirimizden, sürekli temas hâlindeydik. Nasıl da bu kadar mükemmel bir çift olmayı başarabilmiştik? Evet diyordum. Hissetmişim işte, bu mükemmelliğe emin olmasam uğraşır mıydım bunca zaman? Güvensizliğin getirdiği içimdeki zehirli duygular uçup gidiyor, değersizliğim buharlaşıyordu. Aynı dönem işlerim de bir anda büyümlü bir şekilde düzelmeye, her şey yolunda gitmeye başlamıştı.

Fotoğraf çekimlerinden iyi para kazanıyor; doğru yerlerde, doğru insanlarla tanışıyordum. Stüdyomu bu dönemde Maçka'ya taşımış, birçok ünlü dergiyle ve isimle çalışmaya başlamıştım. İşin aslı biraz dengesiz bir gidişatım vardı. Bazen hak ettiğimin üzerinde bir ücrete iyi bir isimle çalışıyor bazen de ufak tefek işler yapıyordum. Yaptığım ufak tefek işlerden pek kimseye bahsetmez, bunları pek bir yerde paylaşmazdım. Önemsiz işlerin beni küçültebileceğini düşünürdüm. Doğrusunu söylemek gerekirse ortalamaya vurunca en çok parayı da bu önemsiz işlerden kazanıyordum. Kendimi olduğumdan farklı göstermenin doğru olmadığını bilsem de bunun oyunun bir parçası olduğuna karar verip kendimi ikna ederdim. İşte hayatımın büsbütün yolunda ilerlediğini düşündüğüm ve yükseliş süreci olarak gördüğüm o aylarda, zamanın akışı alabildiğine hızlanmıştı.

Melisa ile ilişkimiz rayına girdiğinden beri birbirimize karşı güvenimiz o kadar sağlamlaşmıştı ki bu güven kısa vadede huzur vermesine karşın uzun vadede birbirimizi boşlamamıza, kimi zaman da yeni heyecanlar aramamıza sebep olmuştu. İşte, en son söylemem gereken cümle yine ilk anda çıkıverdi... Bu huyumdan o da şikâyet ederdi. Küt siyah saçlı, zayıf, orta boylu narin bir kadındı. Sakin ve iyi niyetli görünen karakteri, iş hayatına girdiğinden beri sanki değişmeye başlamıştı. Avukatlık bürosunda çalışan Melisa'nın işleri çoğu zaman benden daha yoğundu. Bazı akşamlar bitmiş, tükenmiş bir hâlde eve döner, kafasında sonraki gün çıkacağı davayı yaşar, dosyaları son bir kez daha gözden geçirirdi. Bunu yaparken kendi dünyasında oldukça mutluydu. Bazen bana bakıp gülümser, küçük bir öpücük atar, ardından yeniden işinde kaybolurdu.

Bir süre sonra bu öpücükler ve gülümseyişler azalmaya başlamış-

tı. İlişkımız, güvenli ama steril bir alana sıkışmıştı. Böyle zamanlarda bir başkasıyla birlikte olma hayali zihnime daha sık geliyordu. Dürüst olmak gerekirse öpücükler ve gülümseyişlerle çok da bir alakası yoktu yeni kadınlar düşlememin. Zaten etrafımda onlardan yeterince vardı ve hatta kimisiyle ara sıra birlikte oluyordum. Bu sevişmelerime başlarda sudan bahaneler bularak biraz olsun suçluluk duygumu bastırmaya çalışırdım. Bunun yanında Melisa'nın bana karşı ilgisinin azaldığı da yoktu. Söylenilecek şey, onun için hayatında çözülmüş bir mesele olduğumdu. Bu tamamlanmışlık duygusu, farkında olmadan aramızda sessiz bir üstünlük ve bağımlılık dengesi kurmuştu. Benimle birlikteliği, kazanılmış bir dava ya da duvara astığı yeni bir diploma gibiydi. Hayatındaki ilişki alanına artık bir tik atılmıştı. Bundan böyle enerjisini hayatındaki daha önemli sorunlara yöneltebilirdi. İşte benim için de bu geçerliydi. Artık başka kadınlara yönelebilirdim. Dediğim gibi, yöneliyordum da en başından beri. Daha sonra bahsi geçecek olan Gizem'le tam da bu dönemde tanışmıştım.

Melisa pek evlilik meraklısı bir kadın değildi aslında. Fakat içinde çocuk yapma isteği olduğu kimi zamanlar fark ediliyordu. Bu fikre ben de zaman zaman sıcak baksam da detaylı olarak düşününce korkutucu geliyordu. Şimdi nereden aklıma geldi bilmiyorum. Konuyu daha da dağıtarak okuyucunun aklını karıştırmak istemiyorum. Dahası şu an bu konu üzerine konuşmak dahi istemiyorum. Dürüst olmak gerekirse Maçka'daki fotoğraf stüdyomu açışım, ardından Cihangir'de hayalimdeki daireye taşınışım, onunla birlikte olduğum ve huzurlu olduğumu sandığım günlere denk geldiği için onunla yaşadığım bu döneme çok da haksızlık etmek istemiyorum. Melisa ile yaşamış olduğum modern görünümlü, geleneksel motifleri olan ilişkinin detaylarına yeri gelince

yeniden değineceğim. Şu an elbette bu ilişkinin başlangıcından çok, sonucunun etkisi altındayım. Harcanan onca emek ve yaşadığımı zannettiğim büyük aşkın ardından bana kalanlar neden bir tür karın ağrısından fazlası değildi bunları anlatmak istiyorum.

Henüz yirmili yaşlarımın ortalarında Melisa ile birlikte olmuş, sonraki yıllarda şansımın da yaver gitmesiyle oldukça iyi para kazanmaya başlamıştım. İşleri yoluna koymamla Melisa'yla ilişkimin bozulmaya başlamasının aynı döneme denk geldiğini bilenler farklı düşüncelere kapılabilirler. Hatta işlerimin iyi gitmesiyle birlikte çevremde artan kadın popülasyonu üzerine dedikodulara kulak asanlar daha ötesini de düşüneceklerdir. Bu insanlar bana haksızlık etmeden önce kendilerini benim yerime koyarlarsa iyi ederler. Melisa ile ilişkimin her geçen gün eriyip gitmesinde suçu hayatımdaki iyi yönde ilerleyen yerlerde aramak yerine, başarısızlıklarımın da hatta beceriksizliklerimde aramak daha yerinde olacaktır. Evet, suç ne Melisa'da ne de benim hayatımdaki gelişmelerdeydi. Tüm yanlışlar, benim ilişki konularındaki acemiliklerimden ve hatta henüz kendimi dahi tanıtmıyor oluşumdan kaynaklanmaktaydı.

İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesini bırakıp, ikinci denememde kazanarak Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesine geçtiğim o sancılı dönemde kafamda büyük idealler, belki de büyük yanılsamalar vardı. Hayata ve insanlara karşı sanki her şeyi çözmüş, kesin kararlar vermiştim. Foucault'dan fazlaca etkilenmiştim. Hukukun sadece iktidarın biyopolitik bir aygıtı olduğuna, adalet denen kavramın ise gücünün tahakkümünü meşrulaştıran bir retorikten ibaret bulunduğu kanaat getirmiştim. Her şeyin bir aldatmaca olduğunu; gücünün güçsüzü ezmeyi engellemek şöyle dursun, bu işi yalnızca kitabına uydurduğunu düşünüyordum. Despot bir iktidarın sindirmek istediği kesimler, zengin bir iş insanının yok etmek istediği orta sınıf esnaf ya da bir ülkenin içişlerine sızarak işgal etmek isteyen dış güçler... İster